

Vstala, odložila závěť na jeden ze stohů knih a zašla ke dveřím vedoucím na dvorek za domem. Nebylo tam nic než pár porcelánových květináčů a konvička ve tvaru žáby, která upírala jedno oko vzhůru k nebesům.

„A tohle je tvoje první indicie,“ řekl muž a podával jí knihu.

Vytušila, o co jde, ještě než ji vzala do ruky. Když ji obrátila, uviděla obrázek páva s roztaženým ocasem, z něj na ni pomrkávaly desítky očí. Šlo o knížku, která babičku zhruba před čtrnácti lety proslavila. Vloni byla poprvé vydána v pevné vazbě a ten páv nahradil Emilyin původní obrázek děvčátka s kačerem.

Emily začala páva kreslit před rokem na jaře, když s babičkou navštívily zahradu National Trust. Zatímco Catriona debatovala se zahradníkem a vyptávala se, jaké rostliny má vysadit, aby lákaly co nejvíc motýlů, Emily pozorovala páva, který si vykračoval po kriketovém hřišti, jako by mu patřilo.

Ta ozdobná ocasní pera jim začínají růst až ve třech letech. Emily jedno zvedla ze země, otáčela jí v prstech a sledovala, jak barvy duhově víří. Zahradník právě poznamenal, že pávi, i přes svou krásu, bohužel moc dobře nechutnají. Babička se jeho hloupému vtipu zasmála, ale Emily se raději odvrátila a soustředila se na obrázek.

Zahrada. Babiččina zahrada. Co s ní bude, když se domek prodá? Jedině tam Catriona nacházela útěchu, zvláště v posledních měsících, kdy už jí bolest nedovolila vyjít si na procházku po vesnici. I Emily zahrada uklidňovala, jen tam cítila spojení s babičkou, když se jí zastesklo, nebo se těšila s ptáky, kteří si každé ráno chodili

pro pár drobků k snídani, zatímco ve slunci pozdního léta malovala.

A co se stane se všemi těmi vzpomínkami, až se do domu nastěhuje někdo cizí?

Co pak bude se mnou? uvědomila si náhle. Kam půjdu já?

Představa, že by měla začít jinde znova, byla hrozivá. Tolik let prožitých na jednom místě s jedním člověkem by najednou zmizelo jako mávnutím proutku? Knihy, které spolu vytvářely, byly jako kotva, pevný bod v životě, co musela žít. Šlo o nepravděpodobné partnerství dvou lidí, ale taky zdroj velké radosti. A k tomu všechny ty dopisy čtenářů z celého světa, jak milují příběhy i obrázky skrývající mnohá tajemství...

Názznaky, na něž Emily s babičkou přišly společně, často se smály nějaké podivnosti, mluvily o spojení s folklórem nebo jen s babiččinou minulostí.

„Tak to otevři,“ ozval se knihkupec a Emily si všimla vzrušeného očekávání v jeho hlase.

„Radši vy,“ řekla a podávala mu knihu, protože se bála všeho, co ještě mohlo přijít.

Chvilí si jí mlčky prohlížel, pak vzal knihu, položil ji na příruční stůl a otevřel ji na stránce s věnováním.

Věnováno Emily.

Co nevyzkoušíš, to nikdy nepoznáš.

Emily přistoupila blíž a zadívala se na věnování, které, jak věděla, nesouhlasilo s ostatními v knihách té série. Všech deseti, vyťukaných v babiččině pracovně na psacím stroji za sněhových bouří i veder.